

עפ"א 31414/09/15 - סברי אבו אלקיעאן, נאג'ח אבו אלקיעאן, אברהים אבו אלקיעאן, עבד אלרחמן אבו אלקיעאן, על ואח'... נגד הועדה המחוזית לתכנון ובניה - מחוז דרום ואח'...

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עפ"א 31414-09-15 אבו אלקיעאן ואח' נ' מ.י. ועדה ו מחוז-דרום

בפני כבוד הנשיא יוסף אלון
המערערים

1. סברי אבו אלקיעאן
2. נאג'ח אבו אלקיעאן
3. אברהים אבו אלקיעאן
4. עבד אלרחמן אבו אלקיעאן
5. עלי אבו אלקיעאן
6. עטווה אבו אלקיעאן
7. ג'אסר אבו אלקיעאן
8. סלים אבו אלקיעאן
9. עאקלה אבו אלקיעאן
10. אמאל סעד
11. חסין אבו אלקיעאן
12. רמזי אבו אלקיעאן
13. אחמד אבו אלקיעאן
14. עזאת אבו אלקיעאן
15. יעקוב אבו אלקיעאן
16. תייסיר אבו אלקיעאן
17. מסעד אבו אלקיעאן
18. ראתב אבו אלקיעאן על ידי ב"כ עוה"ד סוהאד בשארה

נגד
המשיבה

הועדה המחוזית לתכנון ובניה - מחוז דרום על ידי ב"כ
עוה"ד לוטם כפרי

החלטה

1. בפני ערעור על החלטת בימ"ש השלום בקרית גת (כב' השופט י. אקסלרד) מיום 29.7.15 בה נדחתה בקשתם לדחייה נוספת של ביצוע צווי הריסה שהוצאו נגד מבנים שברשותם בתחומי אל חוראן.

לטענת המערערים המדובר בבתי מגוריהם, אין להם פתרונות דיור חלופיים "בטווח המידי", הפתרון שהוצע להם על ידי הרשויות לבנות בתיהם בתחום הישוב חורה אינו מקובל עליהם - ויש להמתין עד

להכשרה רטרואקטיבית של מתחם מגוריהם הנוכחי על ידי המדינה ורשויותיה או עד למציאת פתרון חלופי אחר שיהיה מקובל עליהם.

2. תולדות הצווים נשוא ערעור זה - ראשיתם עוד ב- 2003 - ולהלן תמצית הדברים.

ביום 2.9.2003 הוציא בימ"ש השלום בבאר שבע, במעמד צד אחד, צווי הריסה ללא הרשעה למבנים שבנדון (עפ"י תקנות התכנון והבניה (סדרי הדין בהליכים למתן צווים עפ"י המבקש בלבד) התשמ"ג (1983).

לאחר התנהלות ממושכת ורבת שנים של בקשות שונות - בעקבות אותם הצווים - ולאחר דיונים במעמד הצדדים, דחה בית משפט השלום את הבקשות לביטול הצווים - וזאת בהחלטה מפורטת מיום 11.12.2011.

המבקשים ערערו על אותה ההחלטה לביהמ"ש המחוזי בבאר שבע (בתיק עפ"א 50761-01-12).

בפס"ד מיום 17.3.2014 נדחה הערעור - וגם זאת בפס"ד מפורט ומנומק.

נגד פסק הדין הנ"ל הגישו המבקשים בקשת רשות ערעור לביהמ"ש העליון (בתיק רע"פ 3082/14).

ביום 14.9.2014 דחה ביהמ"ש העליון (מפי כב' השופט א. שוהם) את בקשת רשות הערעור - ובסיום החלטתו נקבע:

"בנסיבות אלה, נראה כי בדין קבע בית משפט השלום כי יש לאשר את צווי ההריסה לגבי המבנים שנבנו ללא היתר כדין, וצדק בית המשפט המחוזי משלא התערב בהחלטה זו".

המבקשים שבו ופנו לביהמ"ש העליון בבקשה לעיון מחודש בהחלטתו הנ"ל ולאחד הדין בה עם הליכים בבקשת רשות ערעור אזרחי שהגישו בפניו לעניין הליכי פינוי אזרחיים (להבדיל מהליכי בקשות ההריסה לפי חוק התו"ב) בעניין אותם המקרקעין.

בקשתם זו נדחתה על ידי ביהמ"ש העליון ביום 23.10.14.

אחרי כל אלה - המועד לביצוע ההריסה נקבע ליום 17.12.14.

3. ביום 15.12.14, יומיים לפני המועד האמור לביצוע ההריסה, שבו המבקשים וביקשו את בימ"ש השלום לעכב פעם נוספת את ביצוע צווי ההריסה.

בו ביום דחה בימ"ש השלום (כב' השופט אור אדם) את בקשתם אך **"במידה רבה לפני משורת הדין" האריך "בפעם האחרונה" את מועד הביצוע עד ליום 17.3.2015.**

המבקשים לא אמרו נואש, וביום 25.2.15 שבו ופנו לבימ"ש השלום בבקשה נוספת לדחייה נוספת של

מועד ביצוע הצווים.

לאחר חילופי תגובות בכתב, לאחר דיון בעל פה (מיום 25.5.15) ולאחר שכשלו נסיונות הידברות כאלה ואחרים, ניתנה ביום 29.7.15 החלטת בימ"ש השלום (כב' השופט י. אקסלרד) נשוא ערעור זה.

4.

בנימוקי הערעור המפורטים ובטיעוניהם על פה - מתמקדים המערערים בשני צירי טענות עיקריים.

הראשון עניינו בתוצאה שתיוודע לטענתם לביצוע הצווים אשר תותיר את המערערים ללא קורת גג וללא דיור חלופי.

לטענתם - מתחם המגורים שלהם באל חוראן הועמד לרשותם על ידי רשויות המדינה עוד בראשית שנות החמישים.

לטענתם, הוא הועמד לרשותם כאזור מגורים חלופי לאזור מגוריהם הקודם ממנו פונו על ידי הרשויות.

המבנים, נשוא הצווים, אמנם נבנו ללא היתר ותוכניות המתאר אינן מאפשרות כלל בנייה במקום.

אולם, כך לטענתם, המדינה והרשויות דחפו אותם לפינה ללא מוצא.

על כן - כל עוד לא יגובש פתרון דיור חלופי שיהיה מקובל עליהם יש לעכב את ביצוע הצווים.

ציר הטענות השני עניינו בהליכי פינוי אזוריים בהם פתחה המדינה לפינויים משטחי המקרקעין שבנדון.

המדובר בתביעה אזרחית לסילוק יד שהגישה המדינה לבימ"ש השלום בבאר שבע (ת.א. 3326/04) - תביעה שהתקבלה בפסק דין (כב' השופט ג. גדעון) מיום 30.6.2009.

ערעור שהגישו המערערים על אותו פסה"ד לביהמ"ש המחוזי בבאר שבע (ע.א. 1165/09) נדחה ביום 28.2.2011.

המערערים הגישו בקשת רשות ערעור לביהמ"ש העליון (בר"ע 3094/11).

בית המשפט העליון דן באותה הבקשה כבערעור, ובפסק דין מיום 5.2.2015 - נדחה הערעור ברוב דעות.

דעת המיעוט (כב' השופט ד. ברק - ארז) לא חלקה על דעת הרוב אלא לעניין זה שלשיטתה ראוי היה שהרשויות יוסיפו וישקלו תוספת פיצוי למערערים בגין פינויים.

אולם לעניין עצם הפינוי, תוקפו וצדקתו, לא נחלקו חברי המותב.

המערערים הגישו ביום 7.6.15 לביהמ"ש העליון בקשה לקיים דיון נוסף בפסה"ד הנ"ל שבבר"ע 3094/14 (דנ"א 3959/15).

עפ"י החלטת ביהמ"ש העליון הגישה המשיבה את תגובתה לבקשה הנ"ל ביום 24.9.15.

נכון להיום, טרם ניתנה החלטת ביהמ"ש העליון בבקשה לקיום הדיון הנוסף.

בערעור זה שבפני טוענים אפוא ב"כ המערערים כי יש להוסיף ולעכב את ביצוע צווי ההריסה (שניתנו כאמור ב"מסלול" האכיפה לפי חוק התו"ב) עד לקבלת החלטת ביהמ"ש העליון בבקשה לקיום הדיון הנוסף (בהליכי הפינוי האזרחיים).

5. ערעור זה נדון בפני ביום 13.10.2015 - ונדחה למתן החלטה.

נטיתי מלכתחילה, לפני ולפנים משורת הדין, להמתין במתן ההחלטה עד שיתברר אם נעתרה בקשת המערערים לקיום דיון נוסף בהליך הפינוי האזרחי, בביהמ"ש העליון.

משחלפו ששה שבועות וטרם ניתנה ההחלטה בבקשה לקיום הדיון הנוסף הנ"ל, החלטתי שלא להמתין יותר במתן ההחלטה וזאת מחמת טיבו של הנושא והעניין.

6. לאחר עיון בטענות המערערים ובתגובת המשיבה, בכתב ובעל פה, לא מצאתי מקום להיעתר לערעור זה.

אפתח בציר הטענות הראשון - לעניין צדקת צווי ההריסה - במנותק מהטענות לעניין הליכי הפינוי אזרחי אליהם אתייחס בנפרד.

בעניין זה מסקנתי הינה כי טענות אלה אינן אלא ניסיון לשוב ולמחזר טענות זהות לחלוטין שהעלו המערערים שוב ושוב בעבר - בכל ערכאות המשפט - ואשר נדחו על ידן אחת לאחת.

הדברים אמורים בהחלטת בימ"ש השלום, בפסק הדין (בערעור) של ביהמ"ש המחוזי בבאר שבע מיום 17.3.14, וביתר שאת בהחלטת ביהמ"ש העליון מיום 14.9.2014 (ברע"פ 3082/14).

אין לי אלא לשוב על האמור והמפורט בפסקי הדין וההחלטות המפורטים הנ"ל - ואיני מוצא טעם או הצדקה לשוב ולפרט.

המדובר בצווי ההריסה חלוטים שנתאשרו בהחלטות ובפסקי דין של כל שלוש הערכאות. המערערים לא הביאו בהליכים אלה שבפני נסיבות חדשות כלשהן המצדיקות עיכוב ביצוע נוסף של אותם הצווים.

7. ומכאן לעניין טענת המערערים לפיה גלגולי הליך הפינוי האזרחי - יש בהם משום שינוי נסיבות המצדיק עיכוב נוסף בביצוע צווי ההריסה שניתנו בגדרם של הליכי האכיפה הנ"ל בהתאם לחוק התכנון והבנייה.

טענה זו נטענה על ידם למעשה עוד בגדרה של בקשתם לביהמ"ש העליון לעיין מחדש בהחלטתו מיום 14.9.2014 ברע"פ 3082/14.

אולם, בהחלטה שניתנה על ידי ביהמ"ש העליון (באותה הבקשה) ביום 23.10.14 - נדחתה הטענה.

לאחר מכן ביום 5.2.2015 ניתן פסק דינו של ביהמ"ש העליון (ברע"א 3094/14) - ובו נדחה ברוב דעות ערעור על פסק דינו של ביהמ"ש המחוזי מיום 28.2.2011 - בו נדחה ערעור על פסק הדין לפינוי ולסילוק יד שניתן על ידי בימ"ש השלום בבאר שבע ביום 30.6.2009 (בת.א. 3326/04).

עיינתי שוב ושוב בדעת המיעוט של כב' השופטת ד. ברק ארז באותו פסה"ד - ולא מצאתי באמור בו נקודת אחיזה או תמיכה כלשהי לטענות המערערים בערעור זה שבפני לעניין עיכוב ביצוע צווי ההריסה - צווים שהוצאו כאמור לעיל במסלול המקביל והנפרד של הליכי האכיפה לפי חוק התכנון והבנייה.

עילתם המוכחת והחלוטה של צווי ההריסה יסודה בעבודות הבנייה של המבנים, נשוא הליכים אלה, שנעשו כולן מראשית ועד אחרית ללא היתר כחוק ובמקרקעין שאינם מיועדים כל עיקר לבנייה.

על נתונים אלה אין כלל מחלוקת - וצווי ההריסה שהוצאו עקב כך הינם חלוטים שבחלוטים לאחר מיצוי ההליכים והערכאות כולם.

הליכי סילוק היד והפינוי שראשיתם בת.א. 3326/04 בבימ"ש השלום ואחריתם ברע"א 3094/11 בבימ"ש העליון - אינם עניין, ובוודאי שאינם מרפא, לנגע הבנייה שלא כחוק על אותם המקרקעין.

ודאי שכך הוא שגם באותם הליכי פינוי (במסלול האזרחי) ניתן פס"ד של פינוי וסילוק יד, ופסק הדין נעשה חלוט בפסקי הדין שבערעור בביהמ"ש המחוזי ובערעור ברשות בביהמ"ש העליון.

דעת המיעוט שבפסה"ד של ביהמ"ש העליון אינה חולקת כאמור על צדקת פסק הדין של הפינוי וסילוק היד - אלא מבקשת להוסיף בחינת פיצוי נוסף בגין אותו הפינוי - שלעניין עצם צדקתו לא נחלקו הדעות.

8. בהינתן כל אלה - לא מצאתי כי הובאו בפני בית משפט השלום או בפני (בהליכי ערעור זה) נסיבות חדשות או טענות חדשות שיש בכוחן להצדיק עיכוב נוסף בביצוע צווי ההריסה נשוא הליכים אלה.

8. אשר על כן, מהנימוקים האמורים ונוכח פסקי הדין וההחלטות של כל שלוש הערכאות כפי שפורטו לעיל - אני דוחה את הערעור.

המזכירות תשלח החלטה זו לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ז' כסלו תשע"ו, 19 נובמבר 2015, בהעדר הצדדים.